

інтеграції цих показників може виступати цифрове портфоліо, яке фіксує послідовність записів, коментарів і проміжних результатів та дозволяє простежити індивідуальну траєкторію професійного розвитку студента.

Водночас дистанційне навчання актуалізує низку ризиків, серед яких технострес, підвищене навчальне навантаження та нерівність доступу до цифрових ресурсів. Дослідження у сфері мистецької освіти підкреслюють необхідність інституційної підтримки здобувачів у подоланні професійного перевантаження й формуванні ефективних копінг-стратегій. Важливими умовами зменшення таких ризиків є стандартизація мінімальних технічних вимог, підготовка викладачів до онлайн-дизайну навчання та впровадження гібридних освітніх моделей із періодичними очними інтенсивами.

Отже, новизною дослідження можна вважати концептуалізацію моделі «виконавського циклу дистанційного заняття», що передбачає послідовність етапів: постановку мети, виконання мікрозавдань, запис виконання, самокоментар студента, структурований зворотний зв'язок викладача, корекційне перезаписування та фіксацію результатів у цифровому портфоліо. Такий підхід дозволяє забезпечити керувану динаміку формування виконавських компетентностей у дистанційному середовищі, інтегруючи синхронні та асинхронні режими навчання. Важливим результатом також є обґрунтування тришарової системи оцінювання (техніко-координаційний, художньо-інтерпретаційний і процесуально-рефлексивний рівні) та моделі ансамблевої підготовки, що поєднує асинхронну роботу над партіями із синхронним інтерпретаційним обговоренням.

Отже, дистанційне навчання у виконавській підготовці не є простим перенесенням традиційного уроку в онлайн-середовище, а передбачає переосмислення механізмів слухового контролю, демонстрації, педагогічної корекції та ансамблевої взаємодії. Найбільш продуктивно виявляється змішана модель організації навчання, у межах якої синхронні заняття поєднуються з асинхронними циклами «завдання — запис — аналіз — корекція», а динаміка професійного розвитку фіксується через цифрове портфоліо. Ефективність такої моделі значною мірою залежить від інституційної підтримки, технічної інфраструктури та методичної підготовки викладачів до роботи в цифровому освітньому середовищі.

I. Конавалова

МУЗИЧНО-КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ДИСКУРС У ПРОСТОРІ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ ПОСТСУЧАСНОСТІ

I. Konovalova

MUSICAL AND CULTURAL DISCOURSE IN THE SPHERE OF POST-CONTEMPORARY ART EDUCATION

У строкатому художньо-інформаційному континуумі постсучасності, сповненому множинності аксіологічних орієнтацій та ідентифікаційних моделей, помітно зростає інтерес до технологій мислення, а також широкого охоплення явищ й осягнення глибинного сенсу мистецьких, зокрема музичних, феноменів у культурному контексті.

Суголосною є тенденція в музично-освітньому просторі щодо пошуку комплексного міждисциплінарного дискурсу, що передбачає подолання розмежованості компонент музикознавчого (історико-теоретичного) циклу, та їх реконструювання

в цілісну систему накопичених знань як основи осягнення естетичних законів музичного культуротворення. У цьому сенсі набуває значення звернення до апорій філософії і соціології музики, а також музичної культурології, що стверджується в якості парадигми музикознавчих досліджень та набуває методологічного статусу.

Доцільність системного апелювання до музично-культурологічної проблематики в навчальному процесі та уведення до науково-освітніх програм спеціальності «Музичне мистецтво» дисципліни «Музична культурологія» детермінована скерованістю на вивчення музичної культури як об'єкту культурологічної аналітики, що осягається в інституційному, морфологічному та діяльнісному вимірах. Натомість, культура усвідомлюється як ціннісно-сміслові утворення, що формується множинністю модулюючих систем (музикою з різними позамузичними, зокрема немистецькими сферами).

У цьому сенсі виникає можливість розкриття глибинного смислу певного музичного явища в діалозі з іншими царинами, розкриття його сутності та специфіки на засадах усвідомлення співвідношення цілого та його частин. Важливим аспектом виявляється здійснення культурологічної реконструкції та осмислення культурних та особистісних смислів (у біографічному аспекті музикознавчого осмислення), семантики значимих образів, ідеалів тощо.

Програмування та реалізація інтегративного потенціалу дисциплін музично-теоретичного циклу передбачає можливість надання цілісного та водночас диференційованого уявлення щодо глибинних процесів розвитку музичної культури, складної кореляції різних сфер (професійної та фольклорної, академічної та позаакадемічної тощо), специфіки композиторського тексту, історичної спадкоємності та поступового оновлення змісту творів музичного мистецтва, його жанрової сфери, мовностилістичних параметрів.

Синхронічне осмислення процесів та явищ музичної культури, а також здатність розуміти складові елементи музично-творчого процесу, музичну мову крізь призму музичного сприйняття можуть стати не лише засадами виявлення актуальних тенденцій у музичній творчості та виконавстві, а й слугувати показником професійної культури музиканта.

В. Щепакін

**ХАРКІВСЬКИЙ СКРИПАЛЬ, ПЕДАГОГ,
МУЗИЧНО-ГРОМАДСЬКИЙ ДІЯЧ СЕРАФИМ НЕМЕТЦ:
ЗАПОВНЕННЯ «БІЛИХ ПЛЯМ» У БІОГРАФІЇ**

V. Schepakin

**KHARKIV VIOLINIST, TEACHER,
MUSICAL AND PUBLIC FIGURE SERAFIM NEMETZ:
FILLING IN THE "BLANK SPOTS" IN HIS BIOGRAPHY**

Одною з визначних особистостей в музичному житті Харкова протягом чверті XIX ст. (1864–1888) була постать яскравого скрипаля й композитора, музично-громадського діяча і педагога Франтішека (Серафима Венцеславовича) Неметца (1825–1892). Життєвий і творчий шлях цього митця був реконструйований у монографічному дослідженні автора цих тез, а також у друкованих та інтернет-публікаціях чеського краєзнавця Іржі Санкота, співпраця з яким триває і досі. Так, за чеськими друкованими періодичними першоджерелами та архівними